

Sprawa C-372/23

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

13 czerwca 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Administratiwen syd Chaskowo (Bułgaria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

1 czerwca 2023 r.

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym:

VU

Strona przeciwna w postępowaniu kasacyjnym:

Teritorialna direkcija Mitnica Burgas kym Agencija „Mitnici”

Przy udziale:

Okryżna prokuratura – Chaskowo

Przedmiot postępowania głównego

Zaskarżenie w trybie kasacyjnym wyroku sądu utrzymującego w mocy wydane przez organ celny postanowienie o nałożeniu kary grzywny za popełnione naruszenie celne „przemytu celnego” oraz o przepadku na rzecz państwa towarów będących przedmiotem naruszenia.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wykładnia prawa Unii; art. 267 TFUE.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 15 w związku z art. 42 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 233 ust. 1 Zakon za mitnците (ustawy o urzędach celnych) w związku z art. 7 Zakon za administratiwnite naruszenija i nakazanija (ustawy o naruszeniach i karach administracyjnych), w których przewidziano nałożenie kary za nieumyślny przemyt w przypadku popełnienia w wyniku zaniedbania wykroczenia celnego związanego z nieprzestrzeganiem odpowiedniej formy zgłoszenia przewożonych przez granicę państwa towarów[?] Czy dopuszczalne są przepisy krajowe, które w takich przypadkach zezwalają na zakwalifikowanie naruszenia jako przemytu celnego popełnionego lekkomyślnie, czy też zamiar jest obowiązkowym elementem znamion przemytu celnego?

2. Czy art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 233 ust. 1 Zakon za mitnците w związku z art. 7 Zakon za administratiwnite naruszenija i nakazanija, w których zezwolono na nałożenie, za naruszenie objęte znamionami „przemytu celnego” i popełnione po raz pierwszy, kary tego samego rodzaju i w tej samej wysokości – a mianowicie kary „grzywny” w wysokości od 100 % do 200 % wartości celnej przedmiotu naruszenia, niezależnie od tego, czy zostało ono popełnione umyślnie, czy lekkomyślnie?

3. Czy art. 42 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 233 ust. 6 Zakon za mitnците, w których przewidziano jako dodatkową sankcję administracyjną konfiskatę (przepadek na rzecz państwa) towarów lub mienia stanowiących przedmiot naruszenia, których posiadanie nie jest zabronione? Czy przepadek przedmiotu naruszenia jest dopuszczalny w przypadkach, gdy podlegające przepadkowi mienie jest własnością osoby innej niż sprawca naruszenia?

4. Czy art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 w związku z art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak art. 233 ust. 6 Zakon za mitnците, w którym przewidziano jako sankcję dodatkową konfiskatę (przepadek na rzecz państwa) towarów lub mienia stanowiących przedmiot naruszenia, których posiadanie nie jest zabronione, wraz z nałożeniem kary „grzywny”, jako nieproporcjonalną ingerencję karną w prawo własności, która jest niewspółmierna do zamierzonego zgodnego z prawem celu, w przypadkach, gdy skonfiskowane mienie będące przedmiotem naruszenia należy do sprawcy, oraz w przypadkach, gdy należy ono do osoby trzeciej innej niż sprawca – ogólnie, a w szczególności w przypadkach, gdy sprawca nie popełnił naruszenia umyślnie, lecz lekkomyślnie?

5. Czy art. 5 [pkt] 3 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 w związku z art. 41 karty należy interpretować w ten sposób, że organy przeprowadzające kontrole celne muszą przestrzegać przepisów Europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej, w szczególności art. 6–10 włącznie, i że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 233 ust. 1 Zakon za mitnците w związku z art. 7 ust. 2 Zakon za administratiwnite naruszenija i nakazanija, zezwalającym na ukaranie osób – które formalnie i lekkomyślnie popełniły naruszenie przepisów prawa celnego – karami za umyślny czyn oraz przypadkiem na rzecz państwa na podstawie art. 233 ust. 6 Zakon za mitnците przedmiotu naruszenia należącego do osoby trzeciej – bez uprzedniego pouczenia osoby niewypełniającej obowiązku, jakie działania powinna podjąć zgodnie z prawem i jak powinna należycie sporządzić w przewidziany prawem sposób swoje dokumenty dotyczące przewozu towarów przez granicę państwa, która jest granicą zewnętrzną dla Unii Europejskiej?

Przepisy i orzecznictwo Unii Europejskiej

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (zwane dalej „rozporządzeniem nr 952/2013”): art. 5, 15, 42, 198;

Decyzja ramowa Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa (zwana dalej „decyzją ramową 2005/212”): art. 2, 4;

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (zwana dalej „kartą”): art. 17, 41, 47, 49;

Europejski kodeks dobrej praktyki administracyjnej: art. 6, 7, 8, 9, 10;

Wyrok Trybunału z dnia 14 stycznia 2021 r., Okrazhna prokuratura – Haskovo, Apelativna prokuratura – Plovdiv, ECLI:EU:C:2021:8, [(Postępowanie karne przeciwko OM), C- 393/19,] pkt 1 i 2 sentencji.

Przepisy prawa krajowego

Zakon za mitnците (zwana dalej „ZM”): art. 16, 66, 233;

Zakon za administratiwnite naruszenija i nakazanija (zwana dalej „ZANN”): art. 6, 7, 11, 28, 36, 58d;

Nakazatelen kodeks (kodeks karny, zwany dalej „NK”): art. 11, 242.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 Na mocy postanowienia inspektora celnego prowadzącego dochodzenie w postępowaniu przygotowawczym oskarżono VU, z miasta Novi Pazar, Republika Serbii, o popełnienie przestępstwa ściąganego z oskarżenia publicznego polegającego na tym, że w dniu 28 maja 2021 r. przewoził on z Republiki Turcji do Republiki Bułgarii przez przejście graniczne Kapitan Andreewo, gmina Swilengrad, region Chaskowo, przy użyciu pojazdu ciężarowego marki MERCEDES i naczepy, bez wiedzy i zezwolenia organów celnych, towary dla celów handlowych w dużych ilościach, a mianowicie: płyty aluminiowe o grubości 6 mm i wymiarach 2,80 na 1,30 m – 728 m²; płyty aluminiowe o grubości 12 mm o wymiarach 3,66 na 1,40 m – 459,62 m²; płyty aluminiowe o grubości 6 mm o wymiarach 2,80 na 1,30 m – 152,88 m²; łącznie 1340,50 m², o łącznej wartości 72 711,00 BGN – co stanowiło przestępstwo określone w art. 242 ust. 1 lit. e) NK.
- 2 Postanowieniem prokuratora Okryżna prokuratura Chaskowo (prokuratury okręgowej w mieście Chaskowo) postępowanie karne zostało umorzone ze względu na brak dowodów na poparcie zarzutów, a dowody rzeczowe w sprawie zostały zwrócone dyrektorowi Teritorialna direkcija Mitnica Burgas (terytorialnej dyrekcji urzędu celnego w mieście Burgas) w celu zajęcia stanowiska.
- 3 Sąd odsyłający zauważa, że kryterium rozróżnienia między przestępstwem kwalifikowanego przemytu określonym w art. 242 ust. 1 lit. e) a naruszeniem administracyjnym przemytu celnego określonym w art. 233 ZM jest wartość przedmiotu przemytu.
- 4 W toku postępowania przed Teritorialna direkcija Mitnica Burgas sporządzono opinię, w której ustalono, że wartość celna opisanych towarów wynosi 73 140,06 BGN.
- 5 W dniu 10.12.2021 R. zastępca dyrektora Teritorialna direkcija Mitnica Burgas wydał postanowienie o nałożeniu kary, w którym za naruszenie art. 233 ust. 1 ZM i na podstawie tego samego przepisu nałożył na VU karę administracyjną grzywny w wysokości 73 140,06 BGN – **punkt I**, oraz orzekł konfiskatę na rzecz państwa płyt aluminiowych o grubości 6 mm i wymiarach 2,80 na 1,30 m – 728 mkw., płyt aluminiowych o grubości 12 mm i wymiarach 3,66 na 1,40 m – 307,44 mkw., płyt aluminiowych o grubości 12 mm i wymiarach 3,66 na 1,54 m – 152,88 mkw., płyt aluminiowych o grubości 4 mm i wymiarach 2,88 na 1,30 m – 152,88 mkw., łącznie 1340,50 mkw., o wartości celnej 73 140,06 BGN – **punkt II**. W **punkcie III** postanowienia o nałożeniu kary stwierdzono, że konfiskacie na rzecz państwa **nie** podlegają: ciągnik siodłowy marki MERCEDES, naczepa, 2 dowody rejestracyjne i jeden komplet kluczy do stacyjki – stanowiące własność osoby prawnej ZEBEX D.O.O., Republika Serbii – i że należy je zwrócić właścicielowi lub naleźycie upoważnionej przez niego osobie.

- 6 VU zaskarżył postanowienie o nałożeniu kary przed Rajonen syd Swilengrad (sądem rejonowym w mieście Swilengrad) **w części dotyczącej pkt I i pkt II.** W orzeczeniu z dnia 17 stycznia 2022 r. sąd ten utrzymał w mocy postanowienie o nałożeniu kary, stwierdzając, że VU faktycznie przewiózł przez granicę państwa i wwiózł do niego towary o charakterze i ilościach handlowych, bez wiedzy i zezwolenia organów celnych, wypełniając tym samym znamiona przestępstwa celnego „przemytu celnego” w rozumieniu art. 233 ust. 1 ZM, w drugiej z przewidzianych form sprawczych – „przewozu”, ponieważ wcześniej nie dopełnił obowiązku pisemnego zgłoszenia przewożonych towarów. Rajonen syd Swilengrad wskazał również na to, że okoliczność, iż skarżący ustnie oświadczył, że przewożony przez niego towar waży około 23 000 kilogramów, w żaden sposób nie odpowiada pojęciu „zgłoszenia”, ponieważ zgłoszenie obejmuje wyczerpujące, dokładne i jasne zadeklarowanie przewożonych artykułów oraz ilości każdego z nich – w pisemnym zgłoszeniu celnym. Sąd ten uściślił, że ustne zgłoszenie jest dopuszczalne, gdy towary mają charakter niehandlowy, a także gdy towary mają charakter handlowy, lecz znajdują się w bagażu osobistym podróżnego oraz w innych przypadkach. Wskazał również, że przy tak ustalonym stanie faktycznym logiczne jest stwierdzenie istnienia winy skarżącego w formie zaniedbania, ponieważ gdyby zachował większą staranność w wykonywaniu swoich obowiązków, jeszcze na początku przewozu wykryłby rozbieżność między faktycznie przewożonymi towarami a towarami opisanymi w dokumentach przewozowych. Sąd ten orzekł, że w zakresie, w jakim zaniedbanie to jest rodzajem lekkomyślności – a także mając na względzie art. 7 ust. 2 ZANN oraz brak wyraźnego ustawowego wyłączenia lekkomyślności jako formy winy w ramach popełnienia naruszenia określonego w art. 233 ust. 1 ZM – niewątpliwie wypełniono znamiona wskazanego naruszenia administracyjnego.
- 7 Rajonen syd Swilengrad stwierdził ponadto, że nałożono karę administracyjną prawidłowego rodzaju i w prawidłowej wysokości. Zgodnie z art. 233 ust. 1 ZM nałożono grzywnę w wysokości 100 % wartości celnej niezgłoszonych towarów – 73 140,06 BGN. Stwierdzono, że postanowienie o nałożeniu kary jest zgodne z prawem i prawidłowe również w części dotyczącej konfiskaty na rzecz państwa towarów będących przedmiotem naruszenia. Postanowienie w tej części jest w pełni zgodne z prawem i opiera się na właściwej podstawie prawnej – art. 233 ust. 6 ZM.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 8 VU twierdzi, że naruszenia „przemytu celnego” nie można popełnić „lekkomyślnie”, ponieważ samo pojęcie „przemytu” w sposób dorozumiany obejmuje istnienie zamiaru. W niniejszej sprawie naruszenie zostało popełnione lekkomyślnie, a zastosowany przez organ administracji nakładający karę art. 233 ZM ma na celu zwalczanie umyślnego przemytu. W tym rozumieniu nałożenie kary grzywny w wysokości od 100 % do 200 % wartości celnej niezgłoszonych towarów (w tym przypadku 100 %) nie jest zgodne z celem ustawy.

- 9 VU twierdzi ponadto, że na mocy postanowienia o nałożeniu kary skonfiskowano na rzecz państwa towary należące do osoby trzeciej, która nie miała nic wspólnego z popełnionym naruszeniem. Skonfiskowane na rzecz państwa płyty aluminiowe o łącznej wartości 73 140,06 BGN stanowiły własność serbskiej spółki i, lekkomyślnie, nie zostały zgłoszone przez przewoźnika organom celnym w odpowiedniej formie.
- 10 W związku z tymi twierdzeniami VU podnosi, że postanowienie o nałożeniu kary jest niezgodne z prawem Unii Europejskiej. W tym względzie podniesiono konkretnie, że zachowanie funkcjonariuszy celnych podczas kontroli skarżącego nie było zgodne z art. 6, 7, 8, 9 i 10 Europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej (zwanego dalej „kodeksem”) oraz art. 41 karty, a odpowiedzialność VU w niniejszej sprawie została ustalona z naruszeniem art. 7 kodeksu. Podniesiono, że VU przekazał ustnie funkcjonariuszom celnym niezbędne informacje, a zatem nie można uznać, że lekkomyślnie przeniósł (przewiózł) przez granicę państwa, bez wiedzy i zezwolenia organów celnych, niezgłoszone w odpowiedniej formie towary. Podkreślono okoliczność, że w utrzymanym w mocy przez Rajonen syd postanowieniu o nałożeniu kary, oprócz kary grzywny, orzeczono również przepadek na rzecz państwa niezgłoszonych towarów stanowiących własność innej osoby – której to kary nie przewidziano w art. 42 pkt 2 rozporządzenia nr 952/2013. Wskazano, że decyzja ramowa 2005/212 ma zastosowanie per argumentum a fortiori, a przepisy art. 2 ust. 1 decyzji ramowej 2005/212 w związku z art. 17 ust. 1 karty i art. 4 decyzji ramowej 2005/212 w związku z art. 47 karty, w tym na podstawie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 stycznia 2021 r. w sprawie C-393/19, należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie również w przypadkach, gdy czyn nie stanowi przestępstwa, lecz naruszenie administracyjne. W konsekwencji przemyt może być jedynie umyślny i w tym rozumieniu art. 233 ust. 1 ZM nie ma zastosowania do czynów lekkomyślnych, niezależnie od przepisów art. 7 ust. 1 i 2 ZANN, a art. 4 decyzji ramowej 2005/212 i art. 47 karty nie zezwalają na konfiskatę w postępowaniu karnym mienia należącego do osoby innej niż sprawca przestępstwa – bez zapewnienia tej osobie skutecznych środków ochrony prawnej.
- 11 Z powodów przedstawionych powyżej wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku, jak również o uchylenie potwierzonego w nim postanowienia o nałożeniu kary. W przypadku, gdy sąd kasacyjny stwierdzi, że istnieje sprzeczność z prawem Unii w ramach stosowania prawa krajowego, sąd odsyłający powinien skierować odesłanie prejudycjalne do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w celu dokonania wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej.
- 12 Strona przeciwna jest zdania, że skarga kasacyjna jest bezzasadna.
- 13 Okryżna prokuratura w Chaskowie oświadcza, że wyda stanowisko w przedmiocie skargi kasacyjnej w toku postępowania co do istoty. Jest ona

zdania, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym nie powinien być uwzględniony.

Zwięzłe uzasadnienie odesłania prejudycjalnego

- 14 Sąd odsyłający dopuszcza, że możliwe jest, iż brak normy prawnej w *lex specialis* Zakon za mitnците – w której rozróżniono by umyślne i lekkomyślne popełnienie naruszenia administracyjnego na podstawie art. 233 ust. 1 Zakon za mitnците – jest niezgodny z prawem Unii. W związku z tym stwierdza, że kwestia popełnionego przez VU naruszenia administracyjnego i nałożenia na niego kary mogła nie zostać rozpatrzona przez administrację celną w sposób sprawiedliwy w rozumieniu art. 41 ust. 1 karty. Nałożenie kary przy braku kryterium rozróżniającego w zależności od postaci winy pociąga za sobą zastosowanie wyżej wymienionego przepisu prawa krajowego do wszystkich osób, które obiektywnie popełniły naruszenie, o którym mowa w tym przepisie, co oznacza równe traktowanie osób – bez uwzględnienia okoliczności, że w niektórych przypadkach sprawcy tego czynu mogli nie mieć na celu przeniesienia lub przewiezienia towarów przez granicę państwa albo usiłowania popełnienia takiego czynu, bez wiedzy i zezwolenia organów celnych. Można przyjąć, że stanowisko ustawodawcy krajowego w rozpatrywanej hipotezie narusza zasadę współmierności kary do podlegającego karze czynu – co należy uznać za niezgodne z art. 49 ust. 3 karty. W tym kontekście można również uznać, że działania organów celnych nie są zgodne z art. 6–10 Europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej. Obowiązujące w niniejszej sprawie przepisy prawa nie dopuszczają w każdym przypadku przyznania ukaranej osobie prawnej możliwości wykazania braku umyślności w jej działaniu, a tym samym ewentualnej możliwości uzyskania obniżenia, uchylenia lub zmiany kary na łagodniejszą. Powyższe możliwości są objęte uprawnieniami organu administracji wymierzającego karę, który na mocy art. 28 ogólnej ustawy – ZANN, może orzec w tym względzie, zaś inną podobną możliwością w tym zakresie jest osiągnięcie porozumienia w trybie art. 58d ZANN.
- 15 Z drugiej strony można przyjąć, że przepisy krajowe mające znaczenie dla niniejszej sprawy są zgodne z prawem Unii i w tym sensie, stosując je, państwo (w tym przypadku za pośrednictwem organów celnych) działa zgodnie z art. 15 ust. 1 i 2 oraz art. 42 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 952/2013, a zatem nie doszło do naruszenia art. 41 ust. 1, art. 49 ust. 3 karty lub innych przepisów prawa Unii, a organy celne nie podjęły czynności naruszających Europejski kodeks dobrej praktyki administracyjnej.
- 16 Następnie należy zauważyć, że wyrokiem z dnia 14 stycznia 2021 r. w sprawie C-393/19, wydanym na skutek wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonego przez Apelatiwen syd Płowdiw (sąd apelacyjny w Płowdiwie, Bułgaria), Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że:

- „1) Artykuł 2 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa, rozpatrywany w świetle art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu umożliwiającemu konfiskatę narzędzia użytego w celu popełnienia kwalifikowanego przestępstwa przemytu, gdy jest ono własnością osoby trzeciej pozostającej w dobrej wierze.
- 2) Artykuł 4 decyzji ramowej 2005/212, rozpatrywany w świetle art. 47 karty praw podstawowych, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu umożliwiającemu w ramach postępowania karnego konfiskatę mienia należącego do osoby innej niż osoba, która popełniła przestępstwo, bez przyznania tej pierwszej osobie skutecznego środka odwoławczego”.
- 17 Przedmiotem powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej było ustawodawstwo krajowe Republiki Bułgarii, a mianowicie art. 242 ust. 7 i 8 NK [obecnie ust. 8 został uznany za niekonstytucyjny w orzeczeniu *Konstitucionnija syd na Republika Byłgarija* (trybunału konstytucyjnego Republiki Bułgarii), a ust. 7 nadal obowiązuje]. Zgodnie z art. 242 ust. 7 NK przedmiot przemytu ulega przepadkowi na rzecz państwa, niezależnie od tego, czyją stanowi własność, a w razie jego zaginięcia lub wywłaszczenia, zasądza się jego równowartość według odpowiednich państwowych cen detalicznych.
- 18 Orzeczona w pkt II postanowienia o nałożeniu kary i potwierdzona przez *Rajonen syd Swilengrad* konfiskata na rzecz państwa przedmiotu naruszenia jest związana z hipotezą – podobną do hipotezy określonej w art. 242 ust. 7 NK, z tą różnicą, że w niniejszej sprawie konfiskata została orzeczona za popełnienie naruszenia administracyjnego – określoną w art. 233 ust. 1 ZM, a nie z hipotezą dotyczącą popełnienia przestępstwa.
- 19 Z przedstawionych powyżej względów sąd odsyłający uważa, że konieczne jest, aby Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wypowiedział się wyraźnie w przedmiocie przypadku przedmiotu (konfiskaty) w przypadku popełnienia naruszenia administracyjnego określonego w art. 233 ust. 1 ZM, odpowiednio, konieczne jest wyjaśnienie kwestii, czy art. 233 ust. 6 ZM jest sprzeczny z przepisami prawa Unii.
- 20 Biorąc pod uwagę art. 17 karty i art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 952/2013, można przyjąć, że konfiskata przedmiotu naruszenia narusza prawa VU. Rozważenie kwestii przypadku na rzecz państwa przedmiotu naruszenia w niniejszej sprawie należy uznać za istotne, ponieważ sprawca ponosi odpowiedzialność za przewożony przez siebie towar w ramach relacji z właścicielem tego towaru. Z tego względu przepadek towaru na mocy postanowienia o nałożeniu kary może mieć wpływ na sferę prawną VU ze względu na wystąpienie przeciwko niemu z roszczeniem regresowym lub z innymi roszczeniami.

- 21 Z drugiej strony można uznać, że konfiskata przedmiotu naruszenia na rzecz państwa na podstawie art. 233 ust. 6 ZM jest dopuszczalnym działaniem prawnym, które jest zgodne z art. 2 decyzji ramowej 2005/212, art. 42, art. 198 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 952/2013 i z innymi przepisami prawa Unii, a także jest zgodne z tym, co przewidziano w Europejskim kodeksie dobrej praktyki administracyjnej.
- 22 Zdaniem sądu odsyłającego art. 7 ust. 2 ZANN, który ma charakter ogólny w stosunku do art. 233 ust. 1 ZM, został wprowadzony do prawa krajowego przez ustawodawcę z uwagi na mniejszą szkodliwość społeczną naruszeń administracyjnych w porównaniu, na przykład, z przestępstwami określonymi w NK, w których istnieją hipotezy przewidujące kary wymierzone w zależności od postaci winy (umyślność lub lekkomyślność). Z tego względu można przyjąć, że określone w art. 233 ust. 1 ZM nałożenie kary nie wykracza poza zakres art. 42 rozporządzenia nr 952/2013 i nie jest sprzeczne z art. 49 ust. 3 karty. Tym bardziej że w art. 233 ust. 1 ZM przewidziano nałożenie kary w wysokości od 100 % do 200 % wartości celnej towarów, co oznacza, że organ administracji nakładający karę stosuje przepis, biorąc pod uwagę wszystkie fakty i okoliczności sprawy, w tym formę winy.
- 23 Z powyższych względów sąd odsyłający uważa, że w celu prawidłowego rozstrzygnięcia rozpatrywanego przez niego sporu konieczne jest, zgodnie z art. 267 akapit trzeci w związku z art. 267 akapit pierwszy lit. a) i b) TFUE, zadanie sformułowanych przez niego pytań, a także złożenie wniosku o połączenie niniejszej sprawy ze sprawą C-717/22 w ramach rozpatrzenia ich przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- 24 Sprawa C-717/22 została wniesiona do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 19 ust. 3 lit. b) TUE w związku z art. 267 TFUE, w trybie art. 93 i nast. regulaminu postępowania przed Trybunałem, w przedmiocie pytań prejudycjalnych w sprawie karnoadministracyjnej wszczętej, na podstawie skargi spółki SISTEM LUX OOD – Serbia, przed Rajonen syd Swilengrad w 2022 r.